

„En van avond niet?”

„Nee mevrouw!”

Charlotte bedacht zich even maar zeide toen kortweg:

„'t Is mij goed!”

XVII.

Frank had tevergeefs een paar uur in de Galerijen op en neer gewandeld en niets ontmoet.

Charlotte had er wel aan gedacht iemand daar te sturen om eens te spionneeren welke heer daar op een mislukt rendez-vous kwam, maar misschien had Marie hem gewaarschuwd dat zij eerst den volgenden avond kon komen en daarbij wie zou zij zenden? Daatje kon zij niet missen, en 't zou haar ook te familiair maken, meende zij terecht.

Zij vermoedde niet dat haar broer tegen tien uur, verkleumd van kou, vol ergernis t'huis kwam; op zijn kamer vond hij een briefje liggen.

„Wat schrijft ze toch net,” dacht hij onwillekeurig, den brief openmakende: „wat er nu weer is?”

Hij las niets anders dan:

„Frank!”

„Mevrouw heeft je briefje gevonden; ik was niet van plan er op te antwoorden en ook niet te komen. 't Geeft immers niets. Maar nu is er wat gebeurd en ik moet u spreken. Kom dus morgen half acht mij tegemoet. Leidschestraat, Kalverstraat, Reguliersbreestraat, Amstelstraat. Ik zal rechts houden.

R. M.

Den volgenden avond op den bepaalden tijd ging Frank uit en ontmoette Rosa Marie op het Rembrandtsplein.

„Zullen wij ergens ingaan?” vroeg hij.

„Nee,” antwoordde zij, „laten we aan den stillen kant loopen, langs Thorbecke naar de Heerengracht.”

Zij vertelde hem dadelijk haar gesprek met zijn zuster.

„Nu wil zij alles weten. Ik zal haar natuurlijk niets vertellen, maar dan zegt zij mij den dienst op, en dan sta ik weer op straat, zonder getuigen, want zij zal aan dames, die naar me vragen alles vertellen. Wat moet ik nu doen, Frank?”

Hij zag haar aan, zijn hart klopte tot brekens toe; hij was opgewonden en boos, hij wist zelf niet waarom.

„Met de komedie gedaan maken. Je gaat dadelijk met mij mee. We logeeren van nacht in een hotel, en vertrekken morgen vroeg.”

Zij snikte bijna terwijl zij hem verwijtend aanzag en sprak:

„O Frank! Je hebt al eens misbruik gemaakt van mijn hulpeloosheid. Doe 't nu niet meer!”

„Maar wat moet ik doen? Je praat van dwingen, wie wordt hier gedwongen? Ik! Je wil, dat ik van avond naar mijn zuster ga en haar zeg: Je